

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Methodus S. Ignatii De Loyola Ducens Animam ad
Perfectionem per Exercitia Spiritualia**

Vatier, Antoine

Dilingæ, 1689

VIII. Annotatio. Finis Primæ Hebdomadis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60263](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60263)

Denique velut à mentis in DEUM elevatione considerationem tuam exorsus es, & idem ejusdem Conditoris tui in ipso ejusdem cursu meministi, ita concludere eam memento, cum humili gratiarum actione Divino, quo præsens tibi adfuit, subsidio cum seria insuper imploratione celestis alij, necessarii ad hoc, ut, quæ salubriter deest, constanter ipso opere exequaris; subjungas omnibus liberalem tuimet ad omne DEI quium consecrationem.

VIII. ANNOTATIO.

Finis Primæ Hebdomadis.

Pro secunda die. Ante primam Meditationem.

Anima, quæ vult perfici, ubi primum intellexit, in quo vera Peregrinantis in hac felicitas, in quo vera itidem infelicitas nihil jam cunctatur, sed illico secum omne à se malum quàm longissimè à se omni autem bono, quàm potest impendit se munire. Et hic nimirum duplex ille est, ad quem omniscorum labor tendere qui Exercitiis se impendunt; nimirum à se removere, & omni bono abundare,

Terque hic finis amplectendus est, ut non si-
mul ad utrumque velimus pergere, sed unum
primis assequi, tum ad alterum quoque pro-
gredi; quandoquidem ille, quem primo loco
numeravimus, dispositio quædam sit ad alteri-
us consecutionem necessaria. & ita uterque in-
ter se diversus sit, ut mediâ, quæ ad unius com-
prehensionem serviunt, alteri obtinendâ ne-
cessariam apta sint. Cæterum ad illum prius
consequendum intendi oportet studia, qui ipso
quasi naturæ ordine prior est; est autem hic ma-
joris ex animo ejection, qua sine animus
nunquam ad gratias, Virtutum profectui neces-
sarias, aptus est Divinitus recipiendas: sanè
cum cœlestes illæ faces, sancti affectus, & Divi-
ne inspirationes liberaliter se nulli infundunt
animæ, nisi purgata sit: sed neque effectus illos,
si alioquin assolent, in ulla hominis mente
surgunt, quæ adhuc impura est.

Quoniam igitur, ad penitus cognoscendam
sincerè exercendam Virtutem, peculiari Di-
vini Spiritûs nobiscum quasi familiaritate opus
est, ipse autem, utpote Infinita Sanctitas, ani-
mæ peccatis adhuc foedam, abominetur, ac
proinde se illi non jungat, neque ad arduam
exercendam Virtutem excitet, antequam de elu-
endis illa maculis meditetur; ideo perquam

T t nobis

nobis idoneè imperatum est, ut à malo impè
declinemus, & sic tandem faciamus bonum. Del o
Quod aliud scilicet non est, quàm illa morali con
expurgatio, cujus omnis cura primæ potestatis à su
mùm hebdomadi incumbit; Virtutum autem pro
ceps studio in tres reliquas hebdomades distri
buto.

Malum porrò illud, à quo declinare oportet, in triplex potissimùm genus potest
vidi. Primum malum culpæ esto, seu Delicti
Numinis offensæ, id quod propriè omni peccato
to convenit. Alterum est malum pœnæ, seu a cre
supplicij peccato debiti. Tertium est malum
habituale, sive relicta in animo vitiosa ad religio
candum pronitas. Et quidem hæc omnia Tert
quovis antea actæ vitæ delicto, quod expurgari
imus, considerari possunt. Sed in illas quoque pen
noxas cadunt omnia, quibus instituendis in omni
ceps vita maculari potest, & à quibus ipse in
suo modo purgare se tenetur anima, dum ad
sùs eas communire se debet: cum utique frequen
bilior peccatorum abolitio non sit, quam in
servandi se ab illis studium.

Præteritæ quidem vitæ peccata si confiteamur, expiari illa possunt Pœnitentiæ in
Sacramento, tum etiam actibus perfectioribus, & si
ritatis, sive illi in hoc solùm sistant, ut Deum mem
suscipiant.

per omnia diligas, siue tales sint, ut ex amore
omne peccatum, tanquam infinitæ Boni-
contrarium detesteris, & veniam supplici-
suprema Majestate flagites, cum desiderio
proposito infinitæ ejus charitati deinceps
quam amplius displicendi.

Malum deinde pœnæ animus propriâ suâ
operâ solet abolere, utroneis Tuimet afflictatio-
bus, tanquam peccatorum supplicis, sibi met
peratis, & constanti omnium, quæ occurrere
adversorum patientiâ, siue à DEO illa, si-
creaturis sint profecta, & denique Indul-
gentiarum, quas Ecclesia pœnitentibus offert,
religioso usu.

Tertium denique & habituale malum, confi-
dens in residua ex peccato pernicioso ad illud
suspensione, amolitur à se animus, omnes in-
firmis illius vicij actus cautè devitando, & stu-
diorè contrariam virtutem exercendo, nec non
sacramentorum, orationisque diligenti usu,
frequenti sanctæ ab hoc tam ignobili man-
cipatu libertatis desiderio ac postulatione. Qui
idem præservare se à peccatis studet, unâ eâ-
demque se operâ à malo culpæ, pœnæ, & vi-
tiosæ habitûs simul tuetur. Unde neque necesse
est distinctam triplicis hujus mali contempla-
tionem institui, si peccatorum jam commissorum
contemplatio consideretur. Te 2 Tamet-

Tametsi posteriores tres Hebdomadz
citiorum multum eum ad delenda, tum
venda peccata conferant, utpote quæ
rum actuum amoris DEI ac contritionis
sunt, quæ frequentes carnis animique aff
tiones, peccatorum vindices, imperant,
vitiosos actus impediunt, & virtutum pul
mas exercitationes promovent, quibus
tirpantur mali habitus, & nos identidem a
psu securiores evadimus. Nihilominus
hebdomas amplius aliquid ad peccatorum
piationem præ tribus posterioribus esse
habere solet; maximè verò ad pœnarum
catis debitaram, imminutionem: mal
enim habituum eradicatione, uti & animi
futura peccata præmunitio, longi labor
est, neque obtinetur nisi idonei tempo
cursu. Culpæ verò & pœnæ malum
quodam iure ad primam hebdomadem
net, utpote quæ & ad abolendam aliquam
torum nostrorum partem adurget, & con
non est, nisi culpas, utcunque etiam leve
prorsus omnes ex animo eluat. Præter
quòd & præsidium, quod prima ista heb
ad malorum habituum extirpationem, &
stantem à peccatis puritatem præstat, san
mum non sit; illa enim est, quæ salutarum

horrorem ingenerat, quo & abominari omnem animi turpitudinem, & subditas rationi rationes discimus servare. Dum intelligimus, quanta sit animæ contra DEUM rebellis enormitas, & quanta præparum, quibus obnoxiam seque, atrocitas. Hæc prima hebdomas occasiones lapsuum nostrorum nobis detegit, & proprio experimento nostro diffidere nobismetipsa, & ad DEI opitulatricem misericordiam in omni eventu recurrere nos docet.

Ceterum cum culparum expiatio fieri, nobis cooperantibus, non possit, sive in ænitentiæ Sacramento, sive extra illud, tres potissimum actus sunt, qui nostra eadem ex parte sunt necessarij: Cognitio videlicet eorum, quæ malè acta sunt; notitia, quæ intelligamus, quanti singula ponderis sint; & denique idonea illorum omnium delectatio. Atque hi sunt actus illi, quos prima hebdomas, ad plenam mentium expiationem, perquam aptè suggerit. Meminisse enim peccatorum nos facit, examinis quod præcipit, ministerio. Quo in opere, cum peculiari quadam ratione S. Spiritus assistat, & anima tranquillior unicè in salutis suæ negotium intentata sit, facile erit, graviores defectus, si quos meminimus, in memoriam revocare. Docemur

mur præterea in primæ hebdomadis exercitiis
quanta sit offensæ DEI gravitas, ex illorum pro-
cipuè capitum consideratione, unde illud, quod
habent, pondus accipiunt, tum etiam ex aliorum
contemplatione rationum, quæ irrefragabili
momento demonstrant, quanta sit peccati
litia. Denique invitamur in hac prima hebdoma-
made ad detestationem illorum, quæ per
ram à nobis commissa omni horrore, et
odio digna esse cognovimus.

Ex tribus porrò his actibus, in quibus
primæ hebdomadis occupatio versatur, illi
quem in meditationibus servari oportet, magis
apparet. Quamvis enim initium ab exercitiis
anteactæ vitæ faciendum sumi possit, ut animus
arguente conscientia, criminum suorum
convictus, ad considerandam deinde gravitatem
eorundem, & denique ad detestationem
pergat, atque ita, quidquid Divinæ legis
sum contigit, ritè expietur, quæ rerum ter-
tis utique naturæ congrua videtur esse.
tamen Ignatius, director S. Spiritu, aliter
hoc negotio procedendi modum didicit, ut
nos etiã sectari, nisi fallor, convenit, ut peccati
movendæ voluntati sit aptior, facilius ab
su quodam vehementiori, quàm à lumen
mobili. Certè, ut virium aliquid habeat.

...vis cœterâ efficax ratio, in mentem peccatis
...ngo usu, & valido affectu alligatam violento
...modam incurſu opus est.
Hinc est, quòd in ipſo hebdomadis hujus
...gressu Peccatum illud, quod angelis atque
...umano generi primum fuit, exhibeatur, cum
...rendâ, quæ ob id utrimque decreta fuit, 'ulti-
...os; è quibus anima (quæ ingenitæ infirmita-
...vicio faciliùs aliena, quàm ſua damnat) nul-
...proprij amoris impedimento intelligit,
...quàm ſeverè DEUS. Majestatis ſuæ offeſam
...ndicet; adorare item incipit Divinæ Justi-
...æ contra peccatores tremendum rigorem,
...erubescere culpas ſuas, quibus tanta hæc ſup-
...licia meritam ſe fuiſſe agnoſcit. Ita præpara-
...us reſiſcentis hominis animus inexplicabi-
...m peccatorum ſuorum numerum, & enor-
...mitatem cogitur intueri, & mox ſeriæ con-
...templationis beneficio ad Damnatos in infer-
...um descendere, ut illic expertus quodammo-
...do ineffabilem tormentorum atrocitatem, &
...amitis incendiij æternos ardores efficaci de-
...creto de ſalutis ſuæ negotio prudentiùs impoſte-
...um curando cogitet. Si quid dein eſt reliquum
...meditationum, id vel eò tendit, ut hoc emenda-
...tionis proſiſtum, quamdiu fructuoſum
...eſſe poteſt, urgeat, vel eò etiam, ut in-

struat poenitentem, quid porro ad salutem
curandam facto opus sit,

IX. ANNOTATIO.

Ordo primæ Hebdomadis.

Pro secunda die, ante primam medita-
nem.

Prima meditatio erit de peccato Ad
Angelorum, & quocunque à nobis non
missio. In qua apparebit Divina Justitia
qui & terreat nos, & erubescere faciet
ta nostra, pro eo, ac S. Ignatius desiderat.

Secunda erit de peccatis propriis, quæ
mentem revocabimus in primo puncto; in
liquis eorundem enormitatem expendemus
congruum de singulis aut universis dolere
concipiamus.

Tertia de Inferno horrorem & odium
cati super omnia totius universi mala in
generare debet.

Quarta de Morte erit. Quam consideramus
cecu peregrinationis nostræ terminum
aditum ad aternitatem: potissimum
qua migrandum erit, incertitudinem
imprimentes, qua obligamur ita nos generatim
omni momento ad iter accin&i stemus.